

Ara que és a tocar

La setmana passada aquest article hauria començat recordant allò que José Zaragoza va dir fa anys al periodista Vicent Sanchis sobre la comoditat amb què, amb independència del candidat escollit, els socialistes guanyaven les eleccions a l'alcaldia de Barcelona. “Si presentéssim un sofà, també ens votarien”, va dir el llavors secretari d'organització del PSC. La meva tesi hauria estat que, en la hipòtesi de màxima turbulència i incertesa en l'oferta electoral del sobiranisme, és a dir, fins i tot si aquella estranya llista civil “sense polítics” hagués estat encapçalada per un sofà, calia votar-la.

Ha estat, però, un gran alleujament saber que al final s'aconseguia un gran acord que esvaïa bona part de les incerteses. Ras i curt: que no hauríem de votar un sofà. A aquella llista civil sense polítics, una idea pensada a la desesperada, se li ha de reconèixer el mèrit d'haver tornat el seny a tothom. Perquè allò tenia tot d'inconvenients. Un, que era una unitat que delatava a crits la desunió de fons. Dos, que els civils, un cop a la llista, ja haurien estat tan polítics com els que es volien evitar, i no s'haurien estalviat de ser etiquetats –justament o injustament– per suposades afinitats partidistes. Tres, que el 28-S obria un període d'instabilitat parlamentària i governamental tan gran que hauria dissuadit els electors menys agosarats. I, finalment, que ens tornàvem a posar la corda al coll amb una data per a unes noves eleccions sense tenir ni idea de quin marc polític deixaria la victòria sobiranista del 27-S, i encara menys, una hipotètica derrota.

La solució acordada, òbviament, tampoc no resol totes les incerteses perquè el que ens disposem a fer és d'una magnitud tan gran i depèn tant de factors que no controlem que no més ens en podem sortir assumint

SALVADOR CARDÚS

SOCIÒLEG

un nivell de risc important. Un risc al qual no es pot plantar cara amb l'actitud dels que van per la vida exigint –generalment als altres– actituds kamikazes, sinó tot el contrari: amb la màxima previsió, prudència i astúcia possibles. Les independències barates –com agrada dir ara, *low cost*– no existeixen. Però tampoc té cap sentit l'arrogància d'afegir risc al risc, sinó que la victòria exigeix controlar-lo com més millor.

A partir d'ara, la major part d'energia precisament caldrà concentrar-la –queden poques setmanes– a aconseguir que se superi l'avversió al risc dels que ja saben que la independència és l'únic camí possible per fer un país millor, sobretot tenint en compte que l'estat espanyol farà tot el possible per intimidar-los. L'objectiu es pot assolir de dues maneres. Primera, tenint el risc com més controlat millor, és a dir, minimitzant-lo a base d'explicar què i com s'actuarà a partir del 28-S. I segona, transmetent autoestima, coratge, il·lusió, confiança i molta serenitat. Que ningú no ho dubti: aquest és el país del món que ha pre-

Aquest és el país del món que ha preparat millor la seva via democràtica cap a la independència

parat millor la seva via democràtica cap a la independència.

Superada aquella etapa del “Ja m'agradaria, però és impossible” –que, sense voler, ens sabotjava el propi futur– i a dos mesos del 27-S, hem de deixar enrere allò de “Ens en sortirem?” En el tram final cal deixar aparcares les inseguretats i actuar amb la certesa que tenim la victòria a les mans. Amb una fe cega, doncs? De cap manera: amb una fermesa com més enraonada millor. Per exemple, fent números. El cens electoral d'aquest 27-S estarà al voltant dels 5.250.000 catalans amb dret a vot. En el cas d'una participació alta, del 70 per cent, la majoria absoluta favorable a la independència s'assolirà amb 1.837.500 vots. I sabem que el 9-N, en un procés participatiu ple d'obstacles pràctics –d'identificació, de nombre de col·legis electorals i urnes, de propaganda...– i sense eficàcia jurídicopolítica, 1.897.274 ciutadans ja es van manifestar favorables a la independència. En to fatxenda podríem dir que encara ens en sobren 60.000! Però, sent seriosos, el que cal aconseguir és que tots aquells tornem a votar per la independència, i que s'hi afegixin els que van tenir dificultats pràctiques per fer-ho i els que no van saber veure la rellevància d'aquell primer gest de desafiament a l'Estat. I, esclar, els qui en vista de les noves provocacions de l'Estat s'acabin de convèncer que no hi ha alternativa possible. Podem superar ben bé els dos milions de vots i obtenir més del 55 per cent de suport.

Que ningú no pensi que arribarem al 27-S sense cap més esgarrinxada. Quan acaben les que ens fem nosaltres mateixos, vénen les de fora. Però quina demostració de força democràtica que donarem al món, i quina lliçó de compromís amb el benestar dels nostres fills i nés i de fidelitat als qui ens han precedit en el combat per la dignitat del país!